

ХЪЛМЪТ НА ВЕНЕРА

Всяка сутрин, когато отиваше на работа и всяка вечер, щом се връщаше, той минаваше край хълма и всеки път го съзерцаваше със същото възхищение, с което вероятно се гледа любима жена. Той още си нямаше любима жена, но си мислеше понякога, че би изпитал същото това загадъчно наслаждение, сякаш е надзърнал там, където друг не може.

Хълмът се изпречваше внезапно на шосето, сякаш искаше да го спре, но после го пропускаше край себе си и той докосваше полите му с овален завой, продължаваше с тъга към металургичния завод, където потъваше в сива киша.

Пролетес хълмът бе зелен, нереално зелен, а по плоския му като плато връх растяха редки, криви дървета. Напомняха му корона на богиня.

Мъжът вярваше, че в древни времена на този хълм е имало оброчище. Може би там, пред Бога и Вселената младоженци са си давали обет за взаимна обич. Сигурно е било така! Той неволно свързваше този хълм с представата си за любовта. Затова го нарече “Хълмът на Венера”.

Често си представяше как един ден ще заведе на него своето момиче. Момичето ще бъде слабичко, ефирно създание, като онази говорителка по телевизията, в която тайно беше влюбен, в бяла рокля и с цветчета в косата...

Ще бъде ранно лято. Ще се изкачат морни на хълма и ще спрат прехласнати от нереалната му хубост. После ще полегнат на високата, тънка трева, а шушулките на цветчетата ще звънят в ушите им като хиляди звънчета... Край тях няма да има никой. Градът и заводът ще бъдат някъде долу и толкова далече, че не ще си спомнят никога за тях.

Тогава той ще я прегърне през рамо, ще я обърне към себе си, ще я погледне дълбоко в очите и с разтуптяно сърце ще я попита иска ли тя да му бъде жена пред Бога и цялата Вселена...

Над тях небето ще бъде светло и синьо, въздухът – сияен и ще носи дъх на зелено; тогава те за миг ще се почувстват частица от Вселената, единствени и сами в своята обич...

Така си мислеше младият мъж всеки път, когато минаваше край хълма. Така и не намери време да спре и да се изкачи на него. Отначало, когато пътуваше с автобуса, просто нямаше как. После, когато момъкът стана зрял мъж и пътуваше до завода с кола, просто нямаше време.

И смелост. Внезапно осъзна, че няма смелост да се изкачи на хълма. Не че беше стръмен, напротив, полегата пътечка се виеше по склона му, но той просто се страхуваше.

Един ден при него дойде ефирното създание, за което толкова беше мечтал. Бе досущ като говорителката по телевизията, в която тайно беше влюбен.

Веднъж реши да я посвети в тайната на Хълма. Момичето отказа да се изкачи с него. Не искало и толкоз! Това го разочарова повече, отколкото очакваше. Нима бе сгрешил? Нима не беше това момичето с бялата рокля?

Ето защо се разделиха.

Веднъж той се осмели и я запита защо не дойде с него на хълма.

“Моля те, не се изкачвай на него! Аз бях там...”

Той чакаше без дъх. Момичето мълчеше. После тихо продължи:

“Там няма нито зелена поляна, нито цветчета като камбанки, нито въздухът мирише на трева...”

Мъжът не искаше да вярва. Избяга, без да чуе останалото.

От този ден, щом минеше с колата си край хълма, неволно намаляваше ход, сякаш се канеше да спре, но никога не спираше. Мъчеше се да мисли за хълма със същото онова сладостно чувство, но нещо отровно се прокрадваше в мислите му. Не смееше да се изкачи, защото се страхуваше, че всичко ще се окаже истина.

Постепенно мъжът откри, че вече не е същият. Нито хълмът бе същият, нито момичето бе онова ефирно създание, което криеше в мечтите си.

Веднъж, когато минаваше отново край хълма, с изненада разбра, че го мрази. Хрумна му, че щеше да бъде доволен, ако някой ден го види сринат до основи. Но под хълма нямаше нито петрол, нито тракийска гробница и никой нямаше намерение да го срива.

Тогава мъжът напусна завода. Отиде да работи другаде, където нямаше хълмове, които да тровят мислите му.

26.12.1985 г. Бургас.